

Kozma László

Havasi virágok

Az erdélyi ifjúsághoz

Dér dermeszti, vihar-szél pofozza,
Keményebb itt a virágok sorsa.

Ezer színnel mégis nyílni bátor,
S illat fakad tengernyi virágból.

Fénylő mosoly, amely biztat, árad
S foszló felhő iramlik, a bánat.

És a remény szivárványa átfog
Szirmotokkal, havasi virágok.

Búza

Én nem mondom, hogy külön sorsa
Van e földön a nemzeteknek.
Hiszen egyként vagyunk adósa
Ki közénk jött, a szeretetnek.
Ha gyúl a népek szivárványa
Égre feszítve, mint a bársony,
Ezt kérem: lehessünk egy szála,
Lobogjon a magyar karácsony.

Én nem kérek más, külön sorsot,
De építhessünk iskolákat.
Zúghassanak a templomtornyok,
Hirdetve húsvéti csodákat.
Az életünk nem külön élet,
Azt kérem, mit mindenki kaphat.
Derűs munkát és békességet,
És áldását a dolgos napnak.

Kérem a jó szándék vetését,
Mely a lélekben megfakadhat.
Kinyújtott kezünket ne sértsék,

Jó földbe hulljanak a magvak.
Én nem kérek más, külön sorsot,
Csak ennyit: hogy az Ábel vére,
Amely a köveken piroslott,
Váljon arany testvériségre.

Szenet visznek a székelyek

Szenet visznek a székelyek. Hőkölő szekerekkel,
Mint ahogy sugarát osztja széjjel a reggel.
Egy-egy komor felhőn megcsillanjon a nap,
Szelídebb réteken nyájak aranylanak.
Havasi sziklatömbök az éjből kiszakadva,
Kék égbolt háttérében lobog egy népnek arca.

Szenet visznek a székelyek. Nyikorgó szekerekkel,
Ki adja azt a szikrát, a lángja égre csap fel.
Ezek a néma arcok, ahogy átizzva szinte
Úgy sistergik a szót, hajnal-láng fut a vízre.
Mint ahogy aratáskor az ajkáról az ének
Egybefut, lágy harangszó, és zengenek a rétek.

Szenet visznek a székelyek. Izzások feketéjét,
Mert itt mindig sötétből csapott föl a reménység.
Piroslik már a reggel, a fenyők hosszú sorja
Akár a gyufaszálak az égre rajzolódva.
Itt minden lángot őriz, szívébe menekítve,
Fekete lett az arcunk, a szénnek színe szinte.

Szenet visznek a székelyek. Ahogyan meghasadnak,
Akár a szótagja robban szét a szavaknak.
Ahogy a repedések szaladnak át az ércen,
Kövön át felparázsló aranyszívébe érjen
Az ajkunk mosolyából, mondákon és meséken
Teljesüljön az álom, tűz-valósággá érjen.

Szenet visznek a székelyek. Balladák feketéjét,
Mégfakadjon az ének, a csillogó reménység
Úgy fusson leány-ajkon, kibomlik, mint a rózsa,
Szirma egy tóba hullik, szétterjed ringatózva.
Szenet visznek a székelyek. És fönn, a havasokban
Szikrázó hó-világban a hajnal szava lobban.

Marosszentimre

A bennük virrasztó lélek
Mert élnek a templomok
Élnek.

Falaik meszelt fehérek
És élnek a templomok
Élnek.

Elnémult a zsoltár, az ének
De élnek a templomok
Élnek.

Ha elhallgatsz, kövek beszélnek
Mert élnek a templomok
Élnek.

Kitűnnek freskó-töredékek
Mert élnek a templomok
Élnek.

Porló falban képe reménynek
Mert élnek a templomok
Élnek.

Íve a Krisztus-kéznek
Élnek a templomok
Élnek.

Csíkmenaság

A messze nyúló völgy felett
Havasba vezetett az út.
Egyszerre élt és lüktetett,
Érezni kezdted a falut.
Virágok érték a kezed,
A remegésük szertefut.
S a virágzó emlékezet:
Gyűrűzni kezd a messze múlt.
Méhzümmögés, illat mesélt,
Ahogy megcsendült a rét.

— Idáig ért, emelkedett
Minden, mi megtörtént velük.
Búzát ringattam, életet
S befogadtam, ki menekült.
Kövemből egyként faragott
Védőbástyát és templomot.
S mi a falakkal egybenőtt:
Fehér kövekből temetőt.

A juhnyáj, fehér gyöngyfűzér,
A hegyoldalon elpereg.
Hogyha leszáll a sűrű éj,
Az esztenába térjenek.
A dézsa sajtot érlelő,
Ahogy a holdnak fénye nő.
Tejfehér csillag sziporkázzon,
Kibuggyantja az égi vászon.

A föld mélyébe kincseket,
Titkot rejtettem, érc-eret.
Belőlük készül a harang,
Tűzben szilárdult akarat.
S megérezheted erejét,
Harangból ágyút önt a nép.
Kondítja harci vészen át
Szabadság, béke szent dalát.

Forrás táplálja szüntelen:
A patak innen fut tovább.
Harmatcseppekből szűrve lenn
Az égbolt tiszta mosolyát.
Faragott csorgó bőven ad,
Ráhajolsz, hűvös kortyokat.
És mellette a lengő páfrány
Magasra nő a fenyők árnyán.

Ki forrásvízből inna itt,
Csoda módon átváltozik.
Hazája lesz a szikla-él,
A gondolata tiszta szél.
És szivárvány lesz ő maga,
Ég fellege, föld harmata.

Kamenitzky Antal

Kaftánod, köntösöd

Nem küldesz csokrot, puszta volt a nyár.
Sárban csuszkál a versed bocskora.
Harcképtelen lett érzés, gondolat.
Nem bújik bárkád alá Ararát.

A törpe végtelen, bizony, kevés.
Sántító postás nem lehet herold
s válltáskájában lelked benne volt.
Nyálas kenyérhéj kell vagy ölelés?

Vidd le az útra legjobbik ruhád!
Isten szemében nézd, hogyan mutat!
Büszkén vállald e végső koldulást!

Megszégyeníthetsz úrnőt és urat.
A vers lehet kaftánod, köntösöd,
a mindenséget abba öltözöd.

Repülj, kis gazdám!

A csend egy szólni készülő harang.
És Isten áll a templomtornyokon.
A fény, a felhők, csillag itt a rang
s lovaggá ütnek legfelsőbb fokon.

A földi arc, lásd, mindenik hazug!
Iszapban nem segíthet evező.
Az ég a végtelenbe alagút,
mely minden számnak közös nevező.

Repülj, kis gazdám, mint a gondolat!
A gyermekélményt így talán eléred,
a múltba hátrál minden mozdulat

s a véged járod majd, mikor megérted.
Oldd el örök pórázról álmaid,
ha farkastorkok orgonálnak itt!
